

РЕШЕНИЕ

№ 5671

гр. София, 21.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Георги Бозуков

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **6427** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. Г.С. Р.“ № 108, ет. 2, ап. 206, чрез адв. И. против Решение от 03.05.2020 г., постановено по НАХД № 20451/2016 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав, с което е потвърдено НП № 22-002366/15.04.2016 г., издадено от Директора на Дирекция “Инспекция по труда“ – С.. С последното на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ му е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 142, ал. 4 от КТ. В жалбата се развиват съображения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Счита се, че е налице маловажен случай. Моли съда за отмяна на решението на СРС, а него и на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът, чрез адв. И. поддържа жалбата. Претендира съдебни разноски.

Ответникът - Дирекция “Инспекция по труда“ – С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор дава заключение за неоснователност на жалбата.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок против валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на касационна проверка, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в производството пред РС е било НП №22-002366/15.04.2016 г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" – С.. Със същото на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от КТ на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 142, ал. 4 от КТ, за това че дружеството, в качеството на работодател, на 19.02.2016 г. е допуснало продължителността на работната смяна на В. Д. Д., ЕГН [ЕГН] да надвиши 12 часа на работната смяна при сумарно изчисляване на работното време. С обжалваното решение СРС е потвърдил НП.

За да постанови този резултат, районният съд е приел, че от събраните по делото доказателства е установено, че работника Д., на длъжност „охранител“, е приел дежурството си на 19.02.2016г. в 08:00 часа, което е удостоверено с положен подпис и сдава дежурството си на 20.02.2016 г. в 08:00 часа, т.е. 24-часова смяна.

При така приетата за установена фактическа обстановка СРС не е намерил допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство. Приел е от правна страна, че дружеството работодател е нарушило разпоредбата на чл.142, ал.4 от КТ, като е допуснало работник да полага труд с продължителност на смяната над максимално допустимата по закон. Следователно осъществен е съставът на административно нарушение, поради което правилно дружеството работодател е санкционирано. СРС е разгледал възраженията на жалбоподателя, като е приел същите за неоснователни поради липса на доказателства, които да ги подкрепят.

Решението е правилно, а доводите в касационната жалба са неоснователни.

Районният съд е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства, поискани от страните. В тази връзка неоснователен е доводът на касатора за допуснато в хода на въззивното производство съществено процесуално нарушение, касаещи разпита на свидетелите и ценените доказателства.

Към 19.02.2016 г. [фирма], [населено място] има качеството на работодател по отношение на Д., който е заемал длъжността „охранител“. При повторното посещение на обекта на 19.02.2016 г. около 20:00 часа отново Д. е заварен да полага труд като „охранител“. В декларацията Д. изрично е посочил, че е работил на 24-часова смяна. При тези доказателства, оспорени от жалбоподателя, но не оборени с други такива, се стига до извода, че на посочените дати Д. е работил повече от 12 часа.

Съгласно разпоредбата на чл.142, ал. 4 от КТ максималната продължителност на работна смяна при сумирано изчисляване на работното време може да бъде до 12 часа, а в случая от доказателствата по делото е установено, че макар по график работните смени да са отразени с продължителност от 12 часа, работникът е работил повече, в нарушение на този текст. Отговорността за това е на работодателя, който не е осъществил контрол върху изпълнението на издадените от

него вътрешни актове, свързани с трудовата дейност на работниците. Това е нарушение, което се санкционира от разпоредбата на чл.414, ал.1 от КТ, приложена и с оспореното НП. Цитираната разпоредба на чл.414, ал.1 от КТ регламентира, че работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв. Наложена в случая санкция е в минималния размер. Като е стигнал до същите фактически и правни изводи СРС е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.05.2020 г., постановено по НАХД №20451/2016 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. Г.С. Р.“ № 108, ет. 2, ап. 206, да заплати на ДИТ-С. сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.